

forslaget har sin styrke i en mere entydig ansvarsplacering hos kommunerne, hvilket skal forstærke den sociale indsats over for de grupper, loven omhandler.

Centrum-Demokraternes medlem af udvalget har i hele forarbejdet til loven og ved behandlingen af lovforslaget i Folketinget udtrykt bekymring for lovforslagets sociale konsekvenser.

Derfor er Centrum-Demokraterne tilfreds med resultatet af det arbejde, socialministeren iværksatte for at imødegå en forringelse af tilbudene til især truede børn og unge. Kommunerne vil som følge heraf i de næste to år blive kompenseret for merudgifter afledt af loven. Dette forhold sammenholdt med socialministerens løfte i Folketinget om straks at gribe ind, hvis loven viser sig at blive forvaltet uhensigtsmæssigt, ser Centrum-Demokraterne som en sikkerhed for, at der også er taget hånd om den sociale del af lovforslaget.

Et *mindretal* i udvalget (SF, DF og EL) indstiller lovforslaget til *forkastelse* ved 3. behandling. Mindretallet vil stemme imod de af socialministeren stillede ændringsforslag.

Socialistisk Folkepartis medlem af udvalget finder, at lovforslaget vil resultere i dramatiske forringelser på de mest følsomme sociale områder. På side 9 i bemærkningerne til lovforslaget er der redegjort for, at grundtaksmodellen er udviklet med henblik på at styre udgiftsvæksten.

Der er her tydeligt angivet, hvad hovedformålet med lovforslaget er. Det drejer sig om, at man vil udgiftsvæksten til livs. Hvorfor har der så været en vækst i udgifterne på disse områder? Det har der først og fremmest, fordi Folketinget på en række af disse områder har presset på for bedre forhold. Det gælder forholdene for sindslidende, misbrugere og hjemløse, men det gælder også kvaliteten i de svære børnesager. Det er altså her, udgifterne nu skal dæmpes. Det er rent økonomiske overvejelser, der ligger bag dette lovforslag, og virkningerne vil blive dramatiske. Det er ikke alene SF, der mener dette. Det fremgår direkte af bemærkningerne til lovforslaget side 13 og 14, hvor en række eksempler er regnet igennem. De viser med skræmmende tydelighed, at forebyggelse, f.eks. imod anbringelse, bliver dobbelt så dyr, når kommunen skal afholde hele udgiften selv. Det samme gælder forebyggende foranstaltninger, hvor eksemplerne også taler deres eget dystre sprog.

Regeringen er tydeligvis opmærksom på farerne, der så skal imødegås ved etablering af de såkaldte overvågningsråd. På andre socialområder er der dyrekøbte erfaringer for styrkeforholdet mellem rå økonomihensyn og lovformuleringer. Al erfaring fra f.eks. førtidspensionsområdet tilsiger, at den rå økonomi vinder. Når der så oven i købet er tale om råd, der ikke har kompetence, og som har en sammensætning, hvor de, der er kritiske over for grundtaksmodellen, ikke får en plads, så vil de efter Socialistisk Folkepartis opfattelse ikke være i stand til at dæmme op for virkningerne.

Grundtaksmodellen vil desuden få meget dramatiske byrdefordelingsmæssige virkninger. Det sociale danmarkskort vil komme til at stå meget tydeligt. De socialt stærke områder vinder ved denne model, og de socialt svage områder taber. Det fremgår tydeligt af svarene. Forligspartierne erkender selv denne sammenhæng - derfor en toårig overgangsordning for at mindske smerten. Håbet er så, at det kan samles op ved en eventuelt kommende udligningsreform. Al erfaring tilsiger, at det ikke vil være muligt, fordi en udligningsreform vil skulle fange alt for mange modsatrettede hensyn op, så der ikke er mulighed for finere krydsende hensyn.

Denne model er ikke udviklet ud fra socialpolitiske målsætninger og visioner. Den er aftalt mellem økonomer i Finansministeriet, Kommunernes Landsforening og Amtsrådsforeningen i Danmark. For SF er det bekymrende at se Folketinget reduceret til et andetkammer. Det er vores overbevisning, at stod folketingsmedlemmerne frit og kunne stemme efter deres overbevisning, så ville dette lovforslag blive stemt ned. SF skal opfordre folketingsmedlemmerne til at stemme efter deres overbevisning og så til gengæld tage udgangspunkt i den vigtige socialpolitiske diskussion, der sikrer en fortsat diskussion om udvikling af de mest følsomme sociale områder.

Dansk Folkepartis medlem af udvalget har ikke på noget tidspunkt været indkaldt til de møder, der danner baggrund for dette lovforslag. Grundtaksmodellen var et led i aftalen mellem regeringen, de kommunale parter og finanslovparterne om økonomien i år 2000.

Dansk Folkeparti finder, at den 3-delte finansieringsmodel er utrolig kompliceret og ressourcetrækkende, og at refusionsproblemerne burde løses i forbindelse med en kommende byrdefor-